
KÝM
VYJDE
SLNKO
RON D. LUX

KÝM VYJDE SLNKO

RDL NOIR

RON D.LUX

Kým vyjde slnko
Ron D. Lux

RDL Noir, 2026
v spolupráci s Publico.sk

Prvé vydanie

Redakcia: Eva Medeová
Jazyková korektúra: Zuzana Balážová
Návrh obálky: Ron D. Lux
Sadzba: Miroslav Kulich

ISBN (brož. väzba) 978-80-975290-0-0
ISBN (EPUB) 978-80-975290-2-4
ISBN (MOBI) 978-80-975290-3-1
ISBN (PDF) 978-80-975290-1-7

Vytlačila Expresta s.r.o., Bratislava

Venované všetkým, ktorí vyrastali
v tieni panelákov deväťdesiatych rokov.

1

Dar búrky

PRVÝ DEŇ – PONDELOK

Martin sedel skrčený na starej otočnej stoličke, ktorej koženka už dávno popraskala a v celých plátoch sa odlupovala, odhaľujúc pod sebou sivú tkaninu. Izba bola malá, typická pre panelákové byty na sídlisku – úzka posteľ, na ktorej ležal paplón v pokrčených vyblednutých obliečkach, písací stôl preplnený stohmi učebníc a časopisov o počítačoch. Celkom navrchu ležalo minuloročné číslo časopisu Level. Jeho obálka z júna 1996 pútala pozornosť recenziou na hru Duke Nukem 3D a ikonickou postavou svalnatého drsňáka v červenom tielku s tmavými okuliarmi a arzenálom v rukách. A na stole, samozrejme, Martinovo kráľovstvo: starý počítač, v ktorého béžovej skrini hrdo bilo srdce v podobe procesora Pentium 100, s masívnou, monotónne bzučiacou CRT obrazovkou. Vonku zúrila jesenná búrka. Vietor šľahal do okien, akoby sa snažil preraziť sklo, a dážď bubnoval na parapety v neúnavnom, uspávajúcom rytme. Obloha sa občas rozžiarila ostrým bleskom, ktorý na okamih vytrhol izbu z pološera, udržiavaného len mdlým svetlom monitora.

Mal na sebe vyťahané tepláky a tričko s popraskaným logom hry Doom, ktoré vyhral v nejakej čitateľskej súťaži. Hnedé vlasy mu padali do očí, no neobťažoval sa ich odhrnúť, keďže ruky

mal pevne zapustené do klávesnice. Hral Bombermana, svoju obľúbenú hru, v ktorej kockatá postavička behala po obrazovke, kládla bomby a uhýbala sa výbuchom. Prsty mu kmitali po klávesoch s prekvapivou rýchlosťou. Bol len chudý osemnásťročný gymnazista a jeho snaha posilňovať s činkami v kúte izby sa končila skôr občasnými kŕčmi v rukách než viditeľnými svalmi. Jemné záchvevy svetla na obrazovke prezrádzali, že starý monitor má už svoje najlepšie roky za sebou, no Martinovi to neprekážalo.

Od dokončenia levelu ho delilo len pár sekúnd, srdce mu búšilo od adrenalínu… Vtom vzduch preťal ohlušujúci tresk. Blesk udrel tak blízko, že sa zdalo, akoby hora za panelákom explodovala. Hrom otriasol oknami a v tej istej sekunde obrazovka sčernela. Vypadla elektrina.

Odskočil od stola, akoby dostal zásah priamo do hrude. Stolička zavŕzgala a takmer sa prevrátila. „Do riti!“ vyhŕkol a hlas mu preskočil od šoku a frustrácie. Chvíľu len nehybne sedel a hľadel na mŕtvy monitor. Dych sa mu trhal v krátkych, nahnevaných zafuneniach. V izbe zavládlo ticho, prerušované len hukotom vetra a dažďa, ktorý teraz znel ešte hrozivejšie. Blesky osvetľovali sídlisko v nepravidelných intervaloch a tieň mohutnej hory za oknom sa črtal ako obrovský, nehybný prízrak.

Pretrel si oči a zahundral: „Dočerta, skoro som to mal!“ Vstal, prešiel k oknu a pozrel sa von. Ulica pred panelákom bola prázdna, pouličné lampy nesvietili. Jediné svetlo prichádzalo z oblohy, zmietajúcej sa v zúrivej búrke. Ťažké mračná viseli tak nízko nad strechami panelákov, až mal pocit, že by sa ich mohol dotknúť. Celá obloha sa zdala bližšie, akoby sa nakláňala k zemi, pripravená pohltiť mesto.

Zrazu si uvedomil, že ticho v byte sa zmenilo. Nadobudlo akúsi zvláštnu hĺbku. Rodičia pred hodinou odišli do kina s tým, že sa vrátia neskoro. Zostal úplne sám. A hoci už nebol malý chlapec, tá tma, hukot búrky a hora za oknom, ktorá akoby ožila,

mu naháňali zimomriavky. Otočil sa späť k počítaču a pohľadom sa ho pokúšal prebrať k životu. Nič.

„Fajn," zamrmlal si popod nos, „tak si tu posedím ako idiot."

V hlave mu však už šrotovala myšlienka, ktorá mu nedala pokoj. Ten blesk… nezdal sa mu normálny. A zvuk, čo ho sprevádzal, neznel ako obyčajný hrom. Skrývalo sa v ňom niečo viac. Niečo, čo ho neodbytne volalo späť k oknu.

Premýšľal, či by si nemal sadnúť a pustiť sa do domácich úloh z matematiky. Vedel, že pero a zošit ležia na stole, no už len tá predstava ho unavovala. *To stihnem aj zajtra cez veľkú prestávku,* mával rukou v tme, akoby tým odháňal povinnosti. Vonku búrka pohltila posledné zvyšky denného svetla a sídlisko sa ponorilo do hustej, vlhkej tmy. Bez elektriny pôsobila jeho izba ako jaskyňa a len občasné záblesky mu prezrádzali, kde je okno.

Sviečky! prebleskla mu hlavou spásonosná myšlienka.

Poslepiačky sa dotackal do kuchyne a ruky mu vleteli do zásuvky. Chladný kov príborov. Suchý šuchot starých bločkov. Nič. S trhnutím otvoril ťažkú zásuvku starej komody v obývačke. Klbko zaprášených káblov, hŕstka vybitých batérií. Zatvoril ju o čosi prudšie, než chcel. Nakoniec vylovil jedinú ošúchanú škatuľku zápaliek – bez sviečok mu však neposkytla žiadnu útechu.

A potom si spomenul. Pivnica. Škatuľa s nápisom „Rôzne", ktorú videl, keď pomáhal otcovi nosiť zemiaky. Pri tej spomienke však stuhol. Už len slovo pivnica v ňom vyvolávalo nepríjemné mrazenie a cesta do tmavých, zatuchnutých útrob paneláka ho desila. Ale predstava, že tu zostane sedieť v tme, napospas vlastným myšlienkam a zavýjaniu vetra, bola horšia. Ticho v byte v sebe nemalo nič upokojujúce. Oťaželo dravosťou, ktorá hrozila, že ho zožerie zaživa.

Rozhodnuté. Vzal kľúče a starú baterku, ktorej svetlo už len chabo žmurkalo v unavenom, žltkastom kruhu. Musel sa pohnúť, kým nezhasne úplne.

Výťah, samozrejme, nefungoval, a tak sa vliekol dole schodmi. Chodba v paneláku páchla zatuchlinou, zmesou mokrých kobercov, starých novín a niečoho, čo pripomínalo pleseň. Pri každom dotyku s betónovými schodmi mu tenisky ticho zavŕzgali. Slabé svetlo baterky vrhalo na ošarpané steny dlhé, roztrasené tiene. Keď dorazil k pivniciam, zápach sa zmenil. K zatuchline sa primiešala sladkastá hniloba, akoby niekde v kúte hnili zemiaky alebo čosi horšie. Dvere do pivničných priestorov pôsobili tak chatrne, až mal pocit, že sú len symbolické a pred ničím skutočne nechránia. Keď ich otvoril, akýsi zaseknutý kamienok hlasno zaškrípal o podlahu.

Vnútri ho pohltila taká tma, až sa mu zdalo, že sa v nej nedá dýchať. Baterka vrhala úzky kužeľ svetla, ktorý sa chvel v rytme jeho krokov. Ich kobka stála na konci chodby. Bol to malý priestor, ohraničený drevenými latami siahajúcimi až po strop, pokrytý pavučinami a prachom. Nebyť nánosov špiny a zarosenia, malé okno tesne pod stropom by poskytovalo výhľad na trávnik a chodník za ním. Teraz však prepúšťalo len matnú, sivastú žiaru z občasných bleskov. Práve jeden taký záblesk mu na okamih osvetlil zámok visiaci na reťazi. Martin ho odomkol, no prsty sa mu triasli od zimy a od detského, iracionálneho strachu, ktorý mu zvieral žalúdok. Keď reťaz zahrkotala o drevo, ozvalo sa tiché, rýchle šuchnutie.

Pozrel sa hore k oknu. Tieň. Na zlomok sekundy sa za sklom niečo mihlo. Vyzeralo to, akoby sa vonku čosi prikrčilo a zmizlo. Srdce mu vyletelo do hrdla, baterka v jeho ruke poskočila a svetlo sa rozkmitalo po stenách.

„Čo to, dopekla, bolo?“ zašepkal. Hlas mu znel tenko, akoby patril niekomu inému. Zahľadel sa na okno, no videl iba tmu a odraz dažďových kvapiek. Možno za sklom len prebehla mačka alebo preletel nočný vták, alebo… niečo, čo malo tvár. Nie, na to nechcel myslieť.

Otočil sa späť k pivnici a snažil sa sústrediť. Všade okolo neho sa plazili tiene – v kútoch, medzi latami, pod stropom. Zdalo sa mu, že sa hýbu, že čosi číha a čaká. Ako v tej nočnej more, čo ho mátala v detstve. Vždy mala rovnaký priebeh: stál v tejto pivnici, tma ho chytala za nohy, studené, lepkavé prsty ho ťahali dole do niečoho, čo nemalo dno. Kričal, ale nikto ho nepočul. Teraz si rukou prešiel po tvári, akoby chcel ten obraz zotrieť.

„Už nie si decko!" povedal si nahlas, no neznelo to presvedčivo. Kužeľ svetla dopadol na škatuľu v rohu. Musí tam ísť, vziať to, po čo prišiel, a zmiznúť. Ale ten pocit, že nie je sám, ho neopúšťal.

V starej škatuli, ktorá ledva držala pokope, našiel zaprášené sviečky. Práve vtedy však žltkasté svetlo baterky začalo prudko slabnúť. Ešte niekoľkokrát zúfalo zablikalo, scvrklo sa na kalnú oranžovú bodku a potom zhaslo úplne. Martin zostal stáť v absolútnej tme. Srdce sa mu okamžite pustilo do šprintu a hneď nato ho zaplavila živočíšna panika. Baterku bezradne pustil na zem. Nahmatal stenu. Kŕčovito sa chytil drsných latiek a vyrazil vpred. Rútil sa po pamäti von. Potkýnal sa o vlastné nohy, kým nevyletel na chodbu.

Schody na spiatočnej ceste bral po dvoch, jednou rukou kĺzal po zábradlí, druhou švihal v prázdnote pred sebou. Hnal ho jediný cieľ – dostať sa späť do bezpečia bytu. V hlave mu vírili myšlienky. Ten tieň v okne. Zjavil sa tam naozaj? Alebo si to len nahováral, lebo mu búrka a tma vliezli pod kožu? Keď bol malý, veril na príšery. Teraz, v osemnástich, by sa hanbil niečo také priznať, no v tej pivnici akoby niečo naozaj striehlo. Niečo, čo nepatrilo do tohto sveta.

Na jednom z medziposchodí ho zastavil prievan a hukot vetra, oveľa silnejší ako inde. No ani ten nedokázal prehlušiť divoké údery jeho srdca, ktoré sa stále nechcelo upokojiť. Pohľad, ktorý sa mu naskytol, mu na pokoji nepridal. Veľké okno na chodbe bolo dokorán otvorené a ponúkalo výhľad na nočné sídlisko.

Spolu s hnedým kovovým zábradlím pripomínalo malý vnútorný balkónik. Vietor hlasno zavýjal a hnal dnu studené kvapky dažďa, ktoré vytvárali na linoleu lesklú mláku.

Lenže… ako je to možné? Keď schádzal dole, to okno bolo určite zatvorené. Nepochyboval o tom, lebo si v jeho matnom skle na okamih všimol svoj vlastný rozmazaný odraz.

Kto by otváral okno v takomto nečase? Nikto zo susedov nebol taký blázon. Myšlienka, že kým on tam dole hľadal sviečky, niekto iný sa pohyboval po chodbe, mu stiahla žalúdok. Ten pocit z pivnice, že nie je sám, ho zovrel ešte tuhšie. Niekto alebo niečo tu číhalo. Blízko. Inštinkt mu velil ujsť. Vybehnúť po schodoch a zamknúť sa v byte. Ale čosi bolo silnejšie – nejaká desivá, neodbytná zvedavosť, ktorá ho prinútila prejsť k oknu. Potreboval sa sám presvedčiť. Aj keď sa bál toho, čo uvidí. Srdce mu búšilo až v krku.

Opatrne podišiel k oknu. Ruku mal pripravenú na kľučke, aby ho mohol v prípade potreby okamžite zabuchnúť, no najprv sa musel rozhliadnuť. Hľadal akýkoľvek pohyb alebo tieň, čokoľvek podozrivé. Obloha zavše zasvietila nabielo, akoby sa na sekundu roztrhla, a v tom krátkom záblesku videl všetko – prázdne nádvorie s mokrou trávou a blatom a rady panelákov stojace ako nemí svedkovia tohto besnenia. Nikde ani živej duše.

Potom ju zbadal.

Nižšie, pri paneláku oproti, utekala postava. Ryšavé vlasy jej viali okolo hlavy ako plamene, no dážď ich postupne krotil a lepil jej ich na tvár a na chrbát. Bola to ona – Saša. Spolužiačka, čo sedela v tretej lavici pri okne, tá s roztomilou tvárou a so zelenými očami, pri ktorých vždy zabúdal dýchať. Bežala rýchlo, aby sa čím skôr ukryla. Mokrá pokožka na tvári sa jej ostro zaleskla pri každom záblesku, ktorý rozžiaril oblohu. Premočená bunda sa jej lepila na telo a v tej šialenej búrke pôsobila zraniteľne. Nie ako v škole, kde sa vždy tvárila nedostupne.

Martin stál v prítmí chodby, neschopný slova. Chcel na ňu zakričať, zavolať ju k sebe na návštevu, veď rodičia sú preč, ale hrdlo mal stiahnuté. Čo by jej povedal? „Hej, Saša, poď sem, mám sviečky a nefunkčný počítač?“ Smiešne. Len ju sledoval, ako mizne vo vchode paneláka oproti.

Zatvoril oči, no jej obraz mal stále pred sebou. Ostrý a neskutočne živý. Až na chvíľu zabudol, čo tu vlastne robí. Hormóny ho ovalili ako úder päsťou, ako horúca vlna, ktorá mu stúpla do líc.

V jeho snoch sa naňho dívala inak. *Naozaj* ho videla. Nie ako toho tichého chalana v obnosenom tričku, čo na hodinách sedí prihrbený a nikdy nevie, čo povedať. Videla muža. V jeho sne k nemu prichádzala pomaly, s perami pootvorenými v tichom sľube. Bunda, premočená od dažďa, jej skĺzla z pliec a odhalila krivku kľúčnej kosti. Jej pokožka v pološere žiarila, nie ako porcelán, ale ako niečo živé a teplé. A tie oči… nezračila sa v nich len vášeň, dávali mu tichý súhlas. Pozvánku do sveta, ktorého sa desil aj po ňom túžil.

Osemnásťročný panic. Nevedel, aké to je naozaj. V jeho mysli sa filmové scény prepletali s horúčkovitými fantáziami. Predstavoval si, ako by chutili jej pery – po daždi a niečom sladkom. Ako by jeho ruky, inak také nešikovné, kĺzali po jej páse, po teplej pokožke na chrbte. Ten moment, keď by sa ich telá stretli, nadobúdal v jeho predstavách podobu explózie – skoku do priepasti, kde neexistuje trápnosť ani strach. Len ona a jeho splašené srdce.

Lenže vždy, presne v tom momente, keď sa jeho sen stával takmer hmatateľným, ho z neho vytrhol ten prekliaty budík. Prerušil to skôr, ako to stihlo začať. Akoby mu realita závidela aj to málo, čo si dokázal ukradnúť v spánku.

Zrazu do chodby cez otvorené okno udrel divoký poryv vetra. Niečo ľahké, studené a mokré sa mu prilepilo na tvár, oslepilo ho a na okamih mu vzalo dych. Inštinktívne si strhol tú látku z tváre

a zahľadel sa na ňu v bledom svetle, ktoré pravidelne prebleskovalo z temnej oblohy.

V dlani zvieral šatku. Jemnú, takmer priesvitnú, s trblietavým vzorom, akoby niekto utkal kúsok nočnej oblohy posiatej hviezdami. Vyzerala cudzo, akoby sem nepatrila – ani na toto sídlisko, ani do tejto búrky. Bola premočená, no ľahká ako myšlienka. Otriasol z nej vodu a bez toho, aby vedel prečo, strčil si ju do vrecka teplákov. Chladný vlhký dotyk na koži v ňom vyvolával zvláštny, takmer intímny pocit.

Potriasol hlavou. „Si už fakt mimo, Martin," zamrmlal.

Vtom sa ozvalo zavýjanie, ktoré však náhle prešlo do tenkého, žalostného kňučania. Zmoknutý pes, ktorému srsť priľnula na kosti, vybehol na ulicu a zastavil sa tak náhle, akoby narazil do neviditeľnej steny. Jeho pohľad však nemieril na Martina. Upieral ho vysoko nad neho, na temnú siluetu strechy, a celé telo zvieraťa sa triaslo. Pes stiahol chvost takmer pod brucho, prikrčil sa k zemi a s panikou v očiach, ktorá sa zaleskla pri každom záblesku, vyrazil preč.

Ulica bola znova prázdna. Prefrčalo ňou len osamelé auto, stará škodovka s prasknutým svetlom. Pneumatiky špliechali vodu, motor zarachotil a auto zmizlo v zákrute, nechávajúc za sebou slabú ozvenu. Martin sa triasol od chladu. Už toho videl dosť. Chytil studenú kľučku, s námahou pritiahol ťažké okenné krídlo a prudko ho zabuchol. Kovový mechanizmus hlasno cvakol a odrezal ho od zúriacej búrky.

Kráčal späť po schodoch a tenisky mu hlasno vŕzgali na mokrom betóne. V ruke zvieral škatuľku so sviečkami, zatiaľ čo vo vrecku cítil tú šatku. Pripadala mu čoraz ťažšia, akoby naberala váhu z jeho myšlienok. Z mysle mu neschádzala Saša ani vydesený pohľad toho psa a k tomu všetkému ho stále sprevádzal ten ťaživý pocit z pivnice.

Keď konečne dorazil k bytu, odomkol, vošiel dnu a dvere za sebou zamkol na dva západy. Pre istotu založil aj retiazku, hoci vedel, že rodičia budú zúriť. V tme sa oprel o dvere, zhlboka dýchal a snažil sa upokojiť búšiace srdce. Ruky sa mu ešte stále triasli – pri vyťahovaní sviečky, a o to viac, keď otváral škatuľku zápaliek. Takmer sa mu všetky rozsypali. Prvá zápalka mu v neistých prstoch zhasla, no druhá sa konečne chytila a on s úľavou priložil plamienok ku knôtu.

Malý tancujúci plameň okamžite preťal hustú tmu a vrhol na steny dlhé, mihotavé tiene. Až v tomto chabom, no víťaznom svetle si uvedomil, že niečo je zle. Najprv ho ovanul chlad – ostrý, vlhký prievan, ktorý sem nepatril. Potom si všimol nepokojný ligot sviečky, ktorý sa zrkadlil v lesklej mláke na parketách. Očami sledoval cestičku vody až hore k jej zdroju. Okno v obývačke bolo dokorán rozďavené ako čierna diera do noci. *Naši ho určite zase zle zabuchli,* napadlo mu. Dážď šľahal do bytu a záclona sa v prievane zúfalo trepotala ako biely prízrak pripútaný k rámu.

Martin si len unavene povzdychol a prešiel k oknu, aby ho zavrel, no skôr než to stihol urobiť, znova vyzrel von.

Búrka zúrila naplno. Blesky trhali oblohu a v ich ostrých zábleskoch sa črtali desivé tiene. Občas zazrel aj obrysy temnej hory, ktorá akoby bdela nad mestom. Martin sa naklonil bližšie k oknu, oči prižmúrené proti vetru a dažďu, keď vtom sa pri bleskozvode mihol tieň. Len pár metrov od neho, na stene paneláka. Nie tieň – postava. Štíhla, s dlhými čiernymi vlasmi, ktoré sa trepotali vo vetre ako roztrhané vlajky. Držala sa bleskozvodu, prsty zovreté okolo kovu. Keď blesk udrel znova, svetlo ju neodhalilo – roztrhlo ju na úlomky. V krátkom okamihu uvidel bledú líniu líca, tmavý tieň očí, ktoré vyzerali ako čierne diery, a pootvorené pery bez akejkoľvek emócie. Nič celistvé, no o to desivejšie. Potom sa postava zvrtla a pohltila ju tma pod

ním. Stalo sa to tak rýchlo, že na okamih zapochyboval o vlastných zmysloch.

V spánkoch mu pulzovalo tak silno, až sa mu na okamih zatočila hlava. Dlaňou sa zaprel o studený, vlhký parapet, zúfalo hľadajúc pevný bod v realite, ktorá sa práve trieštila. To, čo videl, popieralo akúkoľvek logiku. Bleskozvod. Uprostred elektrickej búrky. Samovražda. Lenže v tej postave nerozoznal ani náznak strachu. Pohybovala sa s ladným pokojom, takmer metodicky. Akoby niečo hľadala. Alebo, a tá myšlienka ho ochromila, niekoho.

Martin cúvol od okna a prudko ho zatvoril. Voda na podlahe mu presiakla cez ponožky, no vôbec si to nevšímal. Otočil sa a pozrel do tmy bytu, napoly očakávajúc, že tá bytosť bude stáť za ním. Nič. Len ticho a šatka vo vrecku, ktorá mu zrazu pripadala ťažká ako kameň.

V tej chvíli zablikala žiarovka v obývačke. Nabehla elektrina. Počítač v jeho izbe sa sám reštartoval a ventilátor v ňom zabzučal ako unavený chrobák. Martin si vydýchol, no prišla len čiastočná úľava. Ten obraz – postava pri bleskozvode, čierne vlasy a bledá tvár – mu zostal vrytý do mysle. Sadol si k počítaču, zapol Bombermana a snažil sa sústrediť. Kockatá postavička behala po obrazovke a bomby vybuchovali, no jeho prsty sa už nepohybovali tak svižne ako predtým. Myšlienky mu blúdili k Saši, k šatke vo vrecku a k tej… bytosti vonku.

Okolo desiatej začul štrkot kľúčov v zámke. Nasledovala pauza a potom tlmené búchanie na dvere.

„Martin, si tam? Otvor nám!“ ozval sa mamin hlas.

Prevrátil oči a neochotne sa postavil. Samozrejme, retiazka. Odkráčal k dverám a odomkol.

Mama vošla prvá, s mokrým dáždnikom v ruke. „Preboha, prečo si sa takto zamkol? Stalo sa niečo?“

Otec si ho premeral s pobaveným úškrnom. „Ale, nechaj ho. Je jasné, čo sa dialo. Skrývaš ju v skrini? Povedz jej, že môže vyjsť, neublížime jej."

„Nikoho tu nemám," odsekol Martin a cítil, ako sa mu do tváre tlačí červeň. „Bola tu strašná búrka, tak som sa zamkol, to je všetko."

„Strašná búrka," zopakoval otec neveriacky a zamieril k televízoru. „Máš osemnásť rokov a stále sa bojíš búrky?"

Mama pokrútila hlavou. „Nechaj ho, Jano. Hlavne, že je v poriadku." Prešla okolo neho do kuchyne. „Urobím čaj."

Otec si odfrkol a schmatol ovládač. „Takáto sprostosť," zavrčal a zapol televízor. „V polke filmu zhasnú a môžeš ísť domov."

Z kuchyne sa ozvalo len trpké mamino: „Aspoň sme ušetrili."

Martin zostal stáť v chodbe, zatiaľ čo na obrazovke naskočili titulky starej českej komédie. Cítil sa ešte osamelejšie ako predtým. Jeho des bol skutočný, no pre nich sa stal len ďalším dôvodom na podpichovanie.

Ešte chvíľu sedel pri počítači, no začínala naňho doliehať únava. Vypol hru. V čiernom odraze monitora uvidel svoju bledú tvár s tmavými kruhmi pod očami. Otvoril zásuvku v písacom stole, aby si pripomenul, že to, čo tam odložil, nebolo výplodom jeho fantázie. Na kôpke starých zošitov ležala šatka – neskutočná a cudzia, pričom vrchný list papiera sa pod ňou mierne zvlnil od vlhkosti. V žiare lampy vyzerala ešte nezvyčajnejšie. Jej trblietavý vzor pripomínal uväznené hviezdy. Zdvihol ju. Z materiálu sálal chlad, stále v sebe niesol spomienku na dážď.

Pri tom dotyku sa mu v mysli znova zjavila postava pri bleskozvode – dlhé čierne vlasy a pohyby, čo neboli celkom ľudské. Srdce mu na chvíľu poskočilo. Patrila tá šatka jej? Potriasol hlavou a vrátil ju späť. Zatvoril zásuvku tak prudko, až to buchlo, akoby sa tým pokúšal umlčať aj vlastné myšlienky.

Ľahol si do postele, no spánok neprichádzal. Počúval tlmené hlasy rodičov z obývačky, monotónny zvuk televízora a neúnavné klopanie dažďa na parapet. No ponad to všetko sa vznášal tichý šepot hory za sídliskom, prísľub niečoho, čo ešte len príde. Cítil to v kostiach – tú postavu znova uvidí. A šatka v zásuvke akoby pulzovala, čakajúc na svoj čas.

2

Luna nad sídliskom

DRUHÝ DEŇ – UTOROK

Ráno sa vkradlo do izby po špičkách. Martin sa prebudil sám, ešte pred revom budíka, do ticha takého hustého, až počul hučanie krvi vo vlastných ušiach. Kým sa mraky na oblohe pomaly trhali, spomienky na drámu minulej noci sa zaťato držali v jeho mysli. Vzduch stále vibroval zvyškami elektriny. *Bol to len sen? Tá silueta pri bleskozvode, panický útek psa… a tá šatka?*

Srdce mu udieralo o rebrá o čosi rýchlejšie. Vstal a podišiel k stolu. Takmer nedýchal, keď otváral vrchnú zásuvku. Ležala tam, neskutočná a cudzia medzi popraskaným trojuholníkovým pravítkom a starými zošitmi, ktoré do seba vpili jej včerajšiu vlhkosť. Kúsok nočnej oblohy votkaný do látky. S chvením natiahol ruku. Chladivý dotyk hodvábu mu prešiel prstami až do ramena. Nie. Nebol to sen.

Prešiel k oknu a otvoril ho dokorán. Do izby vnikol svieži ranný vzduch, ktorý voňal vlhkou zeminou a ozónom. Sídlisko pod ním vyzeralo po búrke ošklbane, no zvláštne čisto. Po chodníkoch sa rozlievali kaluže ako posledné stopy včerajšej sprchy a zrkadlili sivú oblohu. Hora za panelákmi už nebola hrozivým prízrakom, ale len tichým, zeleným masívom, ktorý sa kúpal v slabom rannom svetle. Všetko pôsobilo celkom obyčajne.

A predsa mal pocit, že niečo je inak. Akoby sa zmenil vzduch, ktorý dýchal, akoby videl svet ostrejšie. Farby sa mu zrazu zdali sýtejšie a kontúry panelákov jasne vyryté do sivej oblohy.

Kým mal v mysli obraz šatky, fantázia mu začala naplno pracovať a svet za oknom prestal existovať. Nemohlo to byť predsa len tak, presviedčal sám seba. Bolo to znamenie. Osud. Šatka mu predsa nevrazila do tváre náhodou. Stalo sa to presne vtedy, keď sa díval na Sašu, ako beží v daždi, a strácal sa vo fantáziách o nej. Táto istota mu dodala zvláštnu odvahu, ktorá sa preniesla aj na iné veci. Na Sašu. Možno dnes je ten deň. Možno by si ho konečne mohla všimnúť. Predstavoval si, ako za ňou po škole príde, ako sa jej spýta, či by nešla na prechádzku. Alebo do cukrárne. V jeho predstave sa usmiala a povedala áno. Plánoval to už dlho, ale vždy zostalo iba pri plánoch, lebo sa príliš obával jej odmietnutia.

Letmý pohľad na budík na nočnom stolíku ho z tejto ilúzie vytrhol s brutálnou silou. Pol ôsmej.

„Do riti!“ zaklial, začal splašene pobehovať po izbe a takmer zakopol o činky pohodené v rohu. Rodičia už boli dávno preč a on, stratený vo svojich myšlienkach, si vôbec nevšimol, koľko je hodín. Myseľ mal stále plnú útržkov včerajšej noci: Saša v daždi, záhadná šatka a tá bytosť pri bleskozvode. A teraz aj vidina jeho vlastnej odvahy, ktorá sa mu zdala rovnako neskutočná ako spomienky na uplynulú noc.

Žiadne zdržiavanie. Schmatol prvú vec, čo našiel – starú modrú mikinu s ošúchanými rukávmi – a natiahol si ju cez tričko. Raňajky? Taký luxus neprichádzal do úvahy. V kuchyni len schytil banán, hodil ho do ruksaku k učebniciam so somárskymi ušami a vyletel z bytu.

Nebo zostávalo sivé, ale aspoň nepršalo. Nohy ho niesli cez sídlisko, preskakoval obrovské mláky a ruksak mu divoko poskakoval na chrbte. Zazdalo sa mu, že na krku cíti cudzie oči.

Ten pocit bol taký reálny. Keby sa tak neponáhľal na vyučovanie, určite by sa obzrel.

Do školy dorazil päť minút po začiatku hodiny. Dejepis. Dvere triedy otváral čo najopatrnejšie, no ich vrzgnutie aj tak zaznelo ako úvodná zvučka k ďalšej epizóde seriálu s názvom *Martin opäť mešká*. Učiteľ Novák, chlapík taký suchý, až sa človek obával, že sa každú chvíľu rozpadne na prach, si opäť posunul okuliare, ktoré viedli večný boj s gravitáciou na strmom svahu jeho nosa. „Martin," začal tým svojím unaveným, posmešným tónom, „u vás doma nemáte hodiny?"

Trieda sa zachichotala. Pár spolužiakov sa otočilo, aby si nenechali ujsť jeho červenajúcu sa tvár.

„Prepáčte," zamrmlal Martin, sklopil zrak a rýchlo sa pretiahol k svojej lavici v zadnej časti triedy. Hodil ruksak pod stôl a snažil sa splynúť s prostredím.

Hodina sa vliekla ako sopľavý slimák. Novák monotónne odriekal roky, mená a udalosti… Bitka pri Moháči… 1526… sultán Sulejman… osmanská armáda… Zrazu sa však zasekol. Odmlčal sa, oprel sa o katedru a na moment sa zdalo, že ho vlastný výklad skutočne zaujal. „Viete, tá logistika… presunúť stotisíc mužov a koní cez pol Európy bez kamiónov… *to* bol vtedy zázrak. Nie tá bitka sama." Potom si odkašlal a prešiel pohľadom po triede. Uvidel len prázdne tváre a nechápavé pohľady študentov, ktorí čakali, či to bude v teste. Iskra zhasla. Novák si povzdychol, akoby z neho vyfúkli všetok vzduch, a vrátil sa k svojmu unavenému, jednotvárnemu hlasu.

Údaje a mená po Martinovi stekali ako sivá, nezrozumiteľná kaša, ktorá sa nemala kde zachytiť. Viečka mu čoraz viac ťažievali. Zahľadel sa von oknom, aby sa prebral, no ani ulica pred školou neposkytovala veľa stimulov. Pod olovenou oblohou sa leskol iba prázdny mokrý asfalt bez jedinej živej duše.

Potom mu pohľad skĺzol k Saši. Sedela naľavo pred ním, v tretej lavici pri okne, ako vždy. Ryšavé vlasy mala zopnuté do nedbalého copu a pár pramienkov jej padalo na krk – jemný, bledý, s drobnou čiarou pieh, ktorá mu pripomenula hviezdy na tej šatke. Sústredene si písala poznámky a pero sa jej kĺzalo po papieri s ľahkosťou, aká mu vždy pripadala nedosiahnuteľná. Zahľadel sa na ten krk a v mysli mu prebleslo, aké by to bolo dotknúť sa ho. Len tak, jemne, končekmi prstov. Tá myšlienka ho ovalila ako horúca vlna a na chvíľu zabudol, kde je.

Saša to musela vycítiť. Náhle sa otočila. Jej zelené oči sa na zlomok sekundy stretli s jeho, no stačilo to. Srdce mu poskočilo. Rýchlo sklopil zrak k zošitu, kde mal nakreslenú len jedinú krivú čiaru. Tvár mu horela. Snažil sa dýchať normálne. Novák stále bľabotal o nejakých sultánoch, ale Martin už vôbec nepočúval. V hlave mal len ju, ten pohľad a kdesi vzadu, ako ozvenu, tú postavu pri bleskozvode.

Po dejepise a geografii nasledoval telocvik a Martinovi sa pri tej myšlienke stiahol žalúdok. Nebol športový typ. Činky v jeho izbe predstavovali skôr túžbu po sebavedomí než nástroj na skutočný tréning. Keď telocvikár, robustný chlap s píšťalkou na krku a večne červenou tvárou, zahlásil, že budú hrať futbal, trieda vybuchla nadšením. Chalani jasali a plánovali stratégie s vážnosťou majstrovstiev sveta. Martin sa aspoň trochu uvoľnil. Vo futbale sa dá stratiť v dave – vítaná zmena oproti gymnastike, kde jeho nešikovné kotrmelce vždy vyvolali smiech spolužiakov.

Rozdeľovanie do tímov sa však, ako vždy, zmenilo na malú verejnú potupu. Dvaja kapitáni – Peťo, vysoký futbalista s arogantným úsmevom, a Marek, chlapec s rýchlymi nohami a ešte rýchlejším jazykom – si vyberali hráčov. Martin stál vzadu s rukami vo vreckách a čakal, kým sa zoznam scvrkne. Znova tam zostal

trčať ako posledný spolu s Lacom, astmatikom, ktorý behal ešte pomalšie než on.

Peťo si ho nakoniec vybral, no s povzdychom, akoby mu robil obrovskú láskavosť. „Dobre, beriem Martina," zamrmlal a Martin sa mlčky pridal k tímu, pričom ignoroval tichý chichot niekoľkých spolužiakov.

Hra bola presne taká, ako čakal – chaos, krik a on väčšinou len postával na kraji ihriska a snažil sa aspoň nezavadzať. Nikto mu neprihral a on sa o loptu ani nepokúšal zabojovať. Všetko sa zmenilo, keď Marekov tím s ľahkosťou strelil už tretí gól. Telocvikár zúrivo zapískal. Hra sa zastavila. Pohľadom prebehol po ihrisku, na chvíľu sa zastavil na Martinovi, ktorý tam stál ako soľný stĺp, a takmer nečujne si povzdychol. Až potom zreval, v snahe ten prejav slabosti okamžite prehlušiť: „Peťo, mysli trochu! Prestaňte ho ignorovať! Postavte ho dozadu! Ktovie, možno má aj dobrý postreh. Keď mu konečne niekto kopne loptu, snáď sa preberie. Akoby ste ho tam ani nemali! Hrajte ako tím, nie ako primadony!"

Martin stuhol. Pozornosť celej triedy ho pálila na koži. Peťo otrávene prevrátil oči, no kývol na Martina, aby sa posunul do obrany. Martinovi sa v hlave ozývala tá veta. *Možno má dobrý postreh.* Povedal to telocvikár. O ňom. Znelo to absurdne. Zahanbený a zmätený zároveň sa poslušne presunul pred bránu. Zvyšok zápasu bol iný. Lopta k nemu párkrát naozaj priletela a on, prekvapený sám sebou, ju inštinktívne odkopol alebo zastavil skôr, než sa dostala k útočníkovi.

Keď sa konečne vrátili do šatne, potil sa skôr od nervov než od námahy.

V šatni ho ovalilo neznesiteľné dusno. Pach potu a lacného dezodorantu sa miešal s hlasným smiechom chalanov. Martin si vyzliekol tričko, odhaľujúc chudé ramená a rebrá, ktoré sa mu črtali pod kožou. Práve sa otáčal k lavičke, keď si všimol, že dvere

na chodbu sú ešte otvorené. Akurát tadiaľ prechádzali dievčatá z ich triedy. A vtedy to začul.

Sašin hlas. Jasný, zvonivý a so štipkou posmechu, čo ho zabolela viac, než by si kedy priznal.

„Pozri, ako mu trčia rebrá," utrúsila smerom ku kamarátke, no jej zelené oči sa ani na sekundu neodlepili od jeho obnaženej hrude. Jej smiech nebol hlasný, no ten perlivý chichot sa do Martinových uší zaryl ako črepiny skla.

V okamihu stuhol. Svet okolo neho sa rozplynul a zostal len ten ostrý zvuk a jej pobavený pohľad. Tvár mu horela. Trasúcimi prstami si stiahol tričko naspäť v márnej nádeji, že tá tenká látka môže skryť nielen kosti, ale aj spaľujúcu hanbu, ktorá mu stúpala od žalúdka až ku korienkom vlasov. Krehká predstava dokonalého rána – prechádzka, cukráreň, jej úsmev – sa rozletela na tisíc kúskov. Samozrejme, že hovorila o ňom. O kom inom? Ostatní chalani mali ramená a svaly, telá stvorené na obdiv. On mal len kosti, črtajúce sa pod kožou, ako tichú obžalobu vlastnej nedostatočnosti.

Prečo? Prečo práve ona?

Bez slova si pozbieral oblečenie, schmatol uterák a ignorujúc chichot, ktorý sa za ním niesol chodbou, zamieril k sprchám. Bolo mu jedno, že na ďalšiu hodinu príde neskoro a s mokrými vlasmi. Potreboval byť sám.

Studená voda mu tiekla po chrbte, no nepomáhalo to. Sašine slová mu zneli v hlave ako ozvena. Čo si vôbec myslel? Že by sa mohol páčiť takej ako ona? Ona, okolo ktorej sa vždy točil kŕdeľ obdivovateľov, a on? On mal len svoje sny, počítač a činky, ktoré neprinášali žiadne výsledky.

Keď sa vrátil do tichšej šatne, obliekol si mikinu a prehodil si ruksak cez plece. Vyšiel na chodbu, no v hrudi mu ostal pálčivý pocit poníženia. V tom hneve sa mu v mysli znova vynorila bytosť z búrky. A šatka, ktorá nebola žiadnym znamením osudu.

Martin vošiel do bytu a ruksak mu bezvládne skĺzol z pleca na zem. Nepotreboval nič, len únik. A čerstvý výtlačok časopisu Score, ktorý si kúpil v trafike pod kopcom cestou zo školy. Zaboril sa do postele a nechal sa pohltiť omamnou vôňou novej tlače – vôňou inej, lepšej reality – reality, v ktorej sa dalo vyhrávať. Stránka po stránke, recenzia po recenzii, svet tam vonku bledol a strácal na dôležitosti.

Až prenikavá aróma ohrievanej plnenej papriky ho nakoniec vyhnala z jeho izby. Scéna v kuchyni bola nemenná ako zákon: mama kmitala medzi sporákom a linkou, zatiaľ čo otec, zabarikádovaný za novinami, trpezlivo čakal na svoju porciu.

„Tak ako bolo v škole?" opýtala sa mama s naučenou veselosťou.

„V pohode," odvetil Martin a sadol si k stolu. Z hlasu mu vyprchal život a spolu s ním aj všetka chuť do jedla.

Otec odložil noviny. „Prehrali ste dneska na telocviku či čo? Tváriš sa ako po prehranom finále."

Martin len prevrátil oči a ďalej sa rýpal v tanieri.

Po večeri sa stiahol do svojej izby a zavrel za sebou dvere. Takmer hodinu hľadel do otvoreného zošita s fyzikou, no vzorce mu nič nehovorili. Boli ako neznámy jazyk. V hlave mu rezonoval len ten smiech. Vstal a zamieril do kúpeľne.

Cvaknutie zámky ho odrezalo od zvyšku bytu. Oblečenie mu padalo na studené kachličky, až kým nestál pred zrkadlom úplne nahý, vystavený nemilosrdnému svetlu žiarivky.

A v tej chvíli sa mu v hlave ozval jej hlas, ostrý a jasný. *Pozri, ako mu trčia rebrá.* Jeho pohľad však videl ešte viac – vtiahnutú hruď, tenké ruky, kosti črtajúce sa pod bledou kožou. Svedectvo o tele, ktoré ho zradilo. Zaťal svaly v zúfalom geste, ktoré však len podčiarklo jeho chlapčenskú krehkosť. Už sa na seba nemohol pozerať. Prudko otočil kohútikom a vkročil pod prúd horúcej

vody, akoby sa tou páľavou snažil vygumovať obraz, ktorý sa mu vypálil na sietnicu.

Neskôr, zahrabaný pod perinou, hľadal tmu, ktorá by pohltila všetko. Nenašiel ju. Myšlienky bzučali ako rozzúrené osy uväznené v lebke. Každý detail sa stal nástrojom mučenia: vankúš pálil, plachta škriabala. V tej tme za viečkami rástol Sašin úsmev a jej smiech znel čoraz ostrejšie. Izba sa pomaly menila na hrobku – steny sa k nemu približovali, dusili ho prachom a pachom vlastného zlyhania.

Po polhodine prehadzovania sa to už nevydržal.

Vyskočil z postele. Potreboval vzduch. Naozajstný, studený nočný vzduch, ktorý by mu vyčistil hlavu a vyhnal tú horiacu hanbu z tváre.

Potichu, aby nikoho nezobudil, si natiahol mikinu. Kľúče zovrel v dlani tak pevne, až mu kov chladil kožu. A vtedy mu pohľad padol na písací stôl. Na zásuvku.

Ruka mu takmer sama od seba vystrelila vpred. Otvoril ju. Vnútri, medzi obyčajnými vecami jeho obyčajného života, ležal ten kúsok mágie. Chladivý, hladký prísľub niečoho iného. Bez premýšľania si šatku strčil do vrecka, ani sám nevedel prečo. Ako keď si vojak berie do boja talizman.

Na chodbe panovalo mŕtve ticho, prerušované len slabým, elektrickým bzučaním žiarovky na strope. Zastal a zhlboka sa nadýchol zatuchnutého vzduchu, pripravený zísť dolu a von.

A vtedy to začul. Zhora.

Tiché, rytmické šramotenie. Zvuk, hoci slabý a takmer nepostrehnuteľný, prenikal tichom ako ihla. Srdce mu poskočilo. Pôvodný plán – prechádzka okolo panelákov – sa v okamihu rozplynul.

Šatka vo vrecku ticho šuchotala a pripomínala sa mu jemným chladom, ktorý prenikal cez látku nohavíc. Strach sa miešal so zvláštnou, neodbytnou zvedavosťou, ktorú nevedel ovládnuť.

Ten zvuk mu stále rezonoval v ušiach, aj keď už utíchol. Bolo to, akoby ho niečo nútilo ísť za ním – presne tak, ako keď človek nedokáže odtrhnúť zrak od niečoho zakázaného.

Otočil sa a namiesto schodov vedúcich dole vybehol nahor. Bral ich po dvoch. Aj keď sa pritom snažil dýchať potichu, pľúca ho nepočúvali. Na každom medziposchodí sa musel nakrátko pristaviť, aby upokojil dych a zároveň sústredene načúval. Ten zvláštny hluk neustával, viedol ho stále vyššie. Bývali tu roky, no nikdy nemal dôvod ísť až úplne hore. Keď dorazil na posledné poschodie, chodba sa ponorila do väčšieho šera a vzduch zhustol od prachu. Cítil sa ako narušiteľ v zabudnutom kráľovstve. Pred ním stáli ťažké, kovové dvere. Pôvodné písmená nápisu „STRECHA" presvitali ako duchovia spod novších, agresívnejších vrstiev mien a symbolov, neusporiadane načmáraných farebnými fixkami.

Určite budú zamknuté, prebleslo mu hlavou, no niečo ho aj tak ťahalo bližšie. Až keď na dvere dopadol kužeľ svetla z chodby, stuhol. Zarazil ho obhorený zámok. Kov okolo kľučky bol celý sčernetý a zvlnený, akoby sa ho niekto pokúšal otvoriť zváračkou, a samotný otvor pre kľúč sa stratil v nevzhľadnej zatavenej hrči. *Čo sa tu, dopekla, stalo?*

Napriek tomu inštinktívne stlačil kľučku. Ani sa nepohla. Zatlačil na dvere celou váhou, ale držali pevne, akoby splynuli s rámom. Zmocnila sa ho zvláštna zmes frustrácie a zvedavosti. Zaprel sa nohami a z celej sily trhol dverami k sebe.

Ozvalo sa ostré zaprašťanie, keď sa kov konečne poddal. Celý zničený mechanizmus zámku s protestným škrípaním povolil a s rachotom odpadol na betónovú podlahu chodby, zanechávajúc vo dverách len zubatú, začiernenú dieru. V tej chvíli si spomenul na to šramotenie, ktoré ho sem priviedlo. Žeby to malo nejaký súvis?

Zalial ho chlad, ktorý prichádzal odkiaľsi zvnútra. Čo ak ten, kto to urobil, je ešte stále tam? Strach ho varoval, no zvedavosť

ho nútila pokračovať, a tak natiahol roztrasenú ruku. Ani sa nedotkol kľučky, len opatrne zatlačil na studený kov dverí.

S hrdzavým zavŕzganím ustúpili von a vpustili ho do noci.

Studený vzduch ho udrel do tváre a na chvíľu mu vyrazil dych. Nikdy predtým sem nevyšiel. Prečo aj? Pred ním sa rozprestierala len rovná plocha strechy, pokrytá tmavosivým asfaltom a lemovaná nízkym múrikom. Nič iné – iba pár antén a tiché, opustené prázdno.

Nad ním sa rozprestierala obloha, posiata hviezdami takými jasnými, akoby ich niekto vyryl do čierneho plátna. Takmer plný mesiac vrhal striebristé svetlo. No ani tá chladná, majestátna krása nedokázala okamžite vymyť horkú pachuť poníženia. Sašin smiech mu stále znel v ušiach. Dokonca sa mu chvíľu zdalo, že sa v tej prázdnote vesmíru ozýva ešte väčšmi. Cítil sa malý a bezvýznamný nielen pod jej pohľadom, ale aj pod touto nekonečnou oblohou.

Urobil pár krokov vpred a opatrne sa pozrel nadol. Pod ním sa rozprestieralo sídlisko – malé bodky svetiel z okien, ulice ako tenké čiary a za tým všetkým tmavé polia a kopce na horizonte. Zvuk, čo ho sem priviedol, ustal, pohltený tichom noci. No aj tak mal pocit, že nie je sám. Šatka vo vrecku mu pulzovala pod prstami.

Zrazu to začul – tiché kroky a jemný šuchot topánok po asfalte. Inštinktívne cúvol, ruka vo vrecku zovrela chladnú látku šatky ako kotvu. Otočil sa.

Stála tam.

Neznáma. Zhruba v jeho veku. Možno o niečo mladšie – všimol si, že jeho rovesníčky vždy pôsobili dospelejšie, akoby poznali tajomstvá, ktoré jemu unikali. No ona vyzerala inak ako jeho spolužiačky. Žiadny afektovaný smiech, žiadne pózy. Len tichá prítomnosť. Dlhé čierne vlasy jej padali na ramená ako vodopád atramentu. V očiach sa jej ligotali ostré hviezdy. Jej bledá

tvár v mesačnom svite žiarila, no nepôsobila nezdravo, skôr ako alabaster. Oblečená bola v tmavom kabáte a tmavomodrých šatách, ktoré sa jemne trepotali vo vetre. Pripomenula mu tú postavu, ktorú videl včera pri bleskozvode. Ale nie, to nemôže byť…

„Čarokrásny výhľad, však že?“ prehovorila. Hlas mala mäkký, no Martin, po celom dni obrnený nedôverou voči všetkému a všetkým, aj v tom jemnom tóne podvedome zachytil niečo ako podpichnutie.

A tak mlčal. Čakal na ďalšiu vetu, na otvorený posmech, ktorý určite príde. Prečo by sa s ním vôbec chcela baviť?

„Mesiac a ten trblietavý závoj na nebesiach… A tie úchvatné svetlá tam dolu. Ťaby hviezdy popadali na zem,“ pokračovala a zdvihla hlavu k oblohe. V kútikoch jej pier sa zračil náznak úsmevu. Nemal v sebe nič zo Sašinho krutého výsmechu. Naopak, pôsobil ticho a zmierlivo.

Pohybovala sa s ľahkosťou, jej kroky na drsnom povrchu strechy takmer nebolo počuť. Zastala na dosah od neho.

„Čože ťa priviedlo až sem k oblakom?“ Jej otázka neznela útočne, skôr v nej zacítil tichú zvedavosť. Napriek tomu ho podráždila. Ešte stále v ňom vrel jed zo šatne.

„Nič,“ precedil cez zuby a okamžite to oľutoval. Ten hlas nebol jeho. Bol drsný, cudzí. „Len si vetrám hlavu.“

„Tak sa zhlboka nadýchni,“ poznamenala pokojne, bez najmenšej známky výsmechu či horkosti. „Vzduch je tu hore vzácnejší. Priezračný.“

A tá jednoduchosť, to prosté prijatie jeho slov bez súdu, ho zasiahlo viac než akákoľvek výčitka. Uzol, ktorý mu celý deň zvieral hruď, začal konečne povoľovať.

Zafúkal vietor a priniesol vôňu ihličia. Odhrnula si prameň vlasov z tváre pohybom, ktorý pôsobil priam hypnoticky. Znova nastalo ticho, nie však trápne, ale plné nevyrieknutých vecí. Šatka vo vrecku akoby ožila, jej chlad mu prenikal cez prsty.

„Ako sa voláš?“ spýtal sa pevnejším hlasom, než čakal.

Dievčina sa usmiala. Podišla až k okraju strechy, jej silueta sa črtala proti mesačnému svetlu. „Lucia Natália,“ odpovedala a jej hlas znel ako ozvena z úbočia hory – čistý a neskutočne vzdialený.

„Dve mená?“ Martinovi takmer preskočil hlas. „Fíha. Takých ľudí veľa nepoznám. Vlastne… žiadneho. Iba ak nerátam tie postavy z telenoviel, na ktorých fičí moja mama. Juan Carlos, José Ignacio…“ Zrazu sa zarazil, akoby si uvedomil, že tie mená pozná až podozrivo dobre. Aby to zamaskoval, pokúsil sa o úsmev, no vyšiel z toho len neistý úškrn. „Nemáš korene niekde v Latinskej Amerike?“

Jej smiech zaznel ako cinkot krištáľových zvončekov vo vánku. Perleťovo čistý, s nádychom zvláštnej melanchólie.

„Pochádzam z tohto kraja.“

Neveril jej. Niečo v jej reči nesedelo. Melódia? Cudzí prízvuk? Alebo skôr… spôsob, akým sa jej slová jemne vlnili a spájali do viet, akoby spievala pieseň v jazyku, ktorý len zdanlivo pripomínal ten jeho?

„No môžeš ma volať Luna. Je to kratšie a… znie to i ľúbeznejšie, nemám pravdu?“

Martin stíchol. *Ľúbeznejšie?* Vôbec neznela ako odtiaľto. Skôr ako z nejakej starej knihy, ktorú mali v povinnom čítaní na literatúre, lenže v jej podaní to neznelo nudne. Znelo to… vznešene. Stále si nebol istý, či si z neho nestrieľa. No v jej tvári nevidel výsmech ani iróniu, ďalšiu ranu, ktorá by ho zrazila na kolená. Zmohol sa len na prikývnutie.

„Luna,“ zopakoval pomaly, skúšajúc chuť toho slova na jazyku a trochu podozrievavo sa jej pozrel do očí. „Áno. To je… krajšie.“

Natiahla ruku. Dlaň mala bledú, akoby utkanú z mesačného striebra. Martin zaváhal len na okamih, potom do nej vložil svoju.

„Martin,“ zašepkal, keď sa ich ruky dotkli.

Okamžite ho prekvapil jej chlad – nie nepríjemný, ale hlboký a čistý, ako chlad kameňa z lesného potoka. Jej pohľad ho však držal pevnejšie než jej ruka. Hľadela mu priamo do očí a on mal pocit, že sa pred ňou nemá kam skryť.

V tom momente sa v ňom niečo pohlo. Bolesť z dnešného poníženia nezmizla, driemala mu na dne žalúdka ako studený kameň, ale už nebola jedinou vecou, ktorú cítil. Začala cez ňu presakovať zvedavosť – silná a pálčivá, nárokujúca si všetku jeho pozornosť. V jeho hlave sa s rachotom stretli dve protichodné búrky a tá nová, záhadná, začínala vyhrávať. Zmocnil sa ho zvláštny, neznámy pocit – zmes zvedavosti, strachu a akejsi nepochopiteľnej príťažlivosti, ktorá ho nútila zostať. A dozvedieť sa viac.

Stáli tam, na streche, pod hviezdami. Sídlisko pod nimi spalo, len vietor zostával nepokojný a pohrával sa s Luninými tmavými vlasmi. Niečo v jej dokonalosti, v jej tichu, pôsobilo cudzo. Neľudsky. A predsa nechcel odísť. Chcel o nej vedieť viac, chcel, aby táto chvíľa pretrvala.

„Kam chodíš do školy?“ spýtal sa, hlas opatrný, akoby sa bál, že naruší krehkú mágiu okamihu.

Luna sa záhadne usmiala. „Školské lavice… tie sú pre mňa už len nejasnou ozvenou.“

Martin zdvihol obočie. „Takže už máš po?“

Ona sa ticho zasmiala a otočila hlavu k oblohe. „Mám… iné spôsoby učenia,“ odpovedala a jej slová viseli vo vzduchu, jasné, no nedosiahnuteľné ako hviezdy nad nimi.

Kým sa Luna dívala na oblohu, Martin si ju dovolil preskúmať. Jej tvár bola až príliš dokonalá. Jej jemná pokožka pôsobila, akoby ju mesiac vytesal zo svojho vlastného svetla. Oči veľké a také hlboké, že v nich mohol nájsť celé nebo. Keď jeho pohľad skĺzol na jemne ružové pery, musel odvrátiť zrak, aby sa ovládol.

„Jedna myšlienka ma však stále ťaží…“ prehovorila Luna náhle s vážnym hlasom. Otočila sa k nemu. „Prečo je v ľudských srdciach toľko trpkosti?“

Jej otázka ho zasiahla nepripraveného, priamo do miesta, ktoré sa po dnešku ešte nezahojilo.

„Ja… neviem,“ zamrmlal a hľadal odpoveď niekde v tej prázdnote medzi hviezdami. „Možno… lebo sa boja?“

Odmlčal sa. To sloveso – báť sa – mu nepripadalo správne. Bolo príliš všeobecné. A vtedy mu to došlo, ako keď sa v tme konečne zaostrí zrak. Hlas sa mu zmenil, stíchol, akoby odhaľoval tajomstvo.

„Alebo nie. Možno je to inak.“ Prehltol a pozrel sa na ňu, no v skutočnosti videl len svoj vlastný odraz v zrkadle v kúpeľni. „Možno sa len cítia veľmi malí. A jediný spôsob, ako sa na chvíľu cítiť väčšími, je postarať sa o to, aby sa niekto iný… cítil ešte menší.“

Posledné slová vyslovil takmer šeptom.

Luna pokývala hlavou, no jej výraz ostal nečitateľný. „Možno,“ povedala ticho. Chvíľu tam mlčky stáli a hľadeli na nekonečnú oblohu plnú hviezd.

Ani sám nevedel prečo, ale keď sa pohla, zovrelo mu hruď v obave, že už chce odísť. No ona sa len otočila a o chvíľu sa vrátila, držiac v rukách niečo malé, čierne a plastové.

„Našla som túto podivuhodnú vecičku,“ povedala a podala mu predmet. „Nevieš snáď, na čo slúži?“ Jej ľadové prsty sa na zlomok sekundy dotkli jeho a prebehla ním jemná triaška.

Okamžite to spoznal. V tom zvláštnom, magickom svete na streche predstavoval tento predmet kúsok reality, ktorý mu bol dôverne známy.

„Veď to je Tetris,“ povedal a v hlase mu zaznelo uvoľnenie. Snažil sa znieť ležérne, akoby nachádzal opustené herné konzoly

na strechách každý deň. „Pred pár týždňami tu opravovali strechu, nejaký robotník si to tu musel zabudnúť."

Táto prozaická myšlienka ho upokojila. No keď pozrel na ňu a uvidel v jej očiach zvedavý zmätok, dodal: „Nepoznáš to? Je to taká hra. Zhora ti padajú kocky a ty ich musíš skladať do plných riadkov, aby zmizli." Chvíľu sa cítil ako najväčší odborník, no pod jej upreným pohľadom jeho sebaistota rýchlo vyprchala.

Stlačil malé žlté tlačidlo s nápisom ON/OFF, ale obrazovka ostala mŕtva. „Asi sú vybité baterky," zamrmlal sklamane. Otvoril priehradku a skúsil s baterkami trochu pokrútiť. Nepomohlo. Vzápätí sa mu však v očiach zablyslo. „Vieš čo? Zajtra to prinesiem aj s novými baterkami a môžem ťa to naučiť hrať."

„Hra? Takúto vec som v rukách ešte nemala," priznala Luna a jej hlas znel takmer detsky. „No potešíš ma, ak ma zasvätíš do jej tajov." Usmiala sa a ten úsmev zažiaril ako lúč svetla v tme.

Chvíľu mlčali. Potom Luna pomaly vstala. „Musím ísť…" zahlásila a Martin cítil, ako mu srdce kleslo.

„Tak… zajtra? Tu?" spýtal sa a snažil sa znieť nenútene.

„Zajtra," prikývla.

Spoločne zamierili k dverám, no kým on vošiel dnu a nahmatal vypínač na chodbe, ona zostala stáť vonku pod nočnou oblohou.

„A Martin?" oslovila ho. Hlas mala teraz tichý, no prenikavý. „Zajtra mi, prosím, prines moju šatku. Tú, ktorú tak strážiš vo svojom vrecku."

Martin stuhol. Takže tá šatka je jej? Chcel čosi povedať, ale skôr, než stihol otvoriť ústa, prievan s rachotom zabuchol dvere.

„Počkaj!" zakričal a vrhol sa ku kľučke. Poškodené dvere sa zasekli. Kým ich s námahou otvoril, priestor za nimi zíval prázdnotou. Vybehol späť na strechu, srdce mu bilo ako zvon. Nikde nikto. Len tmavosivý asfalt a hviezdy, ktoré sa mu zrazu zdali chladnejšie.

„Ako je to možné?" zamrmlal.

„Luna!“ zakričal, no nik neodpovedal.

Na chvíľu sa mu zazdalo, že začul tichý, preľaknutý nádych. Prudko sa otočil tým smerom, no uvidel len staré igelitové vrecko, ktoré sa trepotalo vo vetre.

Rozhliadol sa, no strecha bola tichá a prázdna, akoby Luna nikdy neexistovala. Ale šatka vo vrecku a Tetris v ruke mu pripomínali, že musela byť skutočná. V tej hustnúcej tme sa mu zazdalo, že hora za sídliskom sa naklonila bližšie k panelákom a po chrbte mu prebehli zimomriavky.

Vedel, že ju musí znova vidieť. A tú šatku jej zajtra prinesie. Nech sa deje čokoľvek.